

ආරම්භය: 1945-09-30 ලි.ප. අංකය: කො 39/482
ධර්ම උපය විනිස සෑම පුර පතලොස්වක් පොතෝ දිනයක් පාසා සිකුන් කරන
දෙවිවල බොද්ධෝදය සංගමයේ මාසික ධර්ම පත්‍රිකාව

ධෙවදේවාදය

"ධම්මො භවෙ රසබ්බි ඛමචොරි"

72 වර්ෂය - ශ්‍රී මු,ව 2561

2017 ජූලි 08

අඟළ කලාපය

දුක්ඛ නිරෝධ ආර්ය සත්‍යය

ග්‍රාස්ත්‍රපති උරුගමුවේ අස්සපි හිමි

මිනිසුන් වශයෙන් මෙලොව උපත ලැබූ අපි සුවසේ ජීවත්වීමට ප්‍රිය කරමු. දුක් විඳීමට අකැමැති වන්නාක් සේ ම දුක පිළිකුලෙන් බැහැර කරමු. එහෙත් ලෝකය දුක මත පිහිටා ඇත. මෙලොව ජීවිතයේ අප ලබන සුව සම්පත් සියල්ල තාවකාලික ය. අස්ථිර ය. අපි සැවොම ජාති, ජරා, ව්‍යාධි, මරණ යනාදී අනන්ත අප්‍රමාණ දුක්වලට මුහුණ දෙන්නෙමු. ඇස කන නාසය දිව ශරීරය යන පංච ඉන්ද්‍රියයන් පිනවීමෙන් කෙතෙක් සැප ලැබුව ද එම ඉන්ද්‍රියයන් ද මේ ජීවිතයේ දී ම දුර්වල වන අවස්ථා තිබේ. ඇස් පෙනීමේ කන් ඇසීමේ දුබලතාවන් මීට උදාහරණයි. අප දකින රූප හා කනින් අසන මිහිරි ශබ්දය තුළින් ගත සිත කෙතෙක් පිනවුව ද එම ඉන්ද්‍රියයන් දුබල වූ දා ඉතිරිවන්නේ දුකක් ම පමණකි. අනෙකුත් ඉන්ද්‍රියයන් තුළින් ලබා ගන්නා සුවය පිළිබඳ ඇත්තේ ද එවන් දුකකි. සාමාන්‍ය ලෝකයේ ස්වභාවය එයයි.

ලෝකයේ නොවෙනස්වන එකම සුවයක් තිබේ. එනම් නිවන් සුවයයි. නිබ්බානං පරමං සුඛං යනුවෙන් බුදු දහමේ ඉගැන්වෙන්නේ එයයි. එය ඉක්මවා යන පරම සැපතක් ලෝකයේ නොමැත. "වාන" යනු තෘෂ්ණාවට නමකි. "නි" යනු නික්මීමයි. එම වාන සංඛ්‍යාත තෘෂ්ණාවෙන් නික්මීම නිබ්බාන නම් වේ. ඒ තුළින් ක්ලේශ ධර්ම නැවත නූපදින ලෙස සිඳී යයි. සියලු දුක් නිමවීම නිවන ලෙස හැඳින්වේ. යම් කුසලයක් සිදුකොට සැදැහැනියන් නිවන් සුවය ප්‍රාර්ථනා කරනුයේ එබැවිනි.

ලොව පවත්නා ජාති, ජරා, ව්‍යාධි, මරණ යනාදී සියලු දුක් හටගැනීමේ ප්‍රධාන හේතුව තණ්හාව බව අපි දනිමු. එම දුකෙහි නිමාවක් දැකීමට නම් තණ්හාව ද නිම කළ යුතු ම ය. තණ්හාව නැවත නැවතත් හටගනී නම් දුක ද නැවත නැවතත් හටගනී. සත්ත්වයා හවයෙන් හවයට ගමන් කරනුයේ තෘෂ්ණාව නිසයි. මෙම තෘෂ්ණාව ප්‍රධාන කොට ඇති සියලු කෙලෙසුන්ගෙන් නික්මීම නිවනයි. එලෙස සියලු දුක් නිමාවීම දුක්ඛ නිරෝධ ආර්ය සත්‍යය ලෙස හැඳින්වේ. ඒ පිළිබඳ බුදුරජාණන් වහන්සේ ධම්මවක්කප්පවත්තන සූත්‍ර දේශනාවේ දී මෙසේ වදාළහ. මහණෙනි, දුක නැති කිරීමේ ආර්ය සත්‍යය මෙයයි. එනම් තණ්හාව ඉතිරියක් නැතිව ඉවත් කිරීම නැතිකිරීම, අත්හැරීම, මුළුමනින් ම ඉවත දැමීම, ඉන් මිදීම හා එහි නොඇලීම යි. කාම, භව හා විභව වශයෙන් පවත්නා තුන්වැදෑරුම් ස්වභාවය තණ්හාව ලෙස උගන්වා ඇත. එම තණ්හාව කිසිදු ඉතිරියක් නොමැතිව සහමුලින් ම දුරු කිරීම දුක්ඛ නිරෝධය යි. එය පරිනිර්වාණය ලෙස හැඳින්විය හැකිය. මෙම පරිනිර්වානයෙහි අවස්ථා දෙකක් තිබේ. එනම් ක්ලේශ පරිනිර්වාණය හා ස්ඛන්ධ පරිනිර්වාණය යි.

ක්ලේශ පරිනිර්වාණය යනු තණ්හාව ඇතුලු සියලු ක්ලේශ ධර්මයන් මුලිනුපුටා දැමීමයි. ස්කන්ධ පරිනිර්වාණය යනු එසේ සියලු ක්ලේශ ධර්ම මුලින්නුපුටා දැමූ රහතන් වහන්සේගේ ජීවිතය අවසන්වීම යි. නිවනට පැමිණීමෙන් පසු රහතන් වහන්සේට ඉතිරිවන්නේ අතීත ක්‍රියා හේතුවෙන් හටගත් වර්තමාන ස්කන්ධ දුක පමණෙකි. පරිනිර්වාණයෙන් පසු එය ද කෙළවර වන්නේ ය. ස්කන්ධ ඇසුරෙන් නැවත උපතක් නොමැති බැවින් සසර ගමන එතැනින් ම නතරවන බැවින් රහතන් වහන්සේ නමකගේ ජීවිතය අවසන්වීම ස්කන්ධ පරිනිර්වාණය ලෙස හැඳින් වේ. එයින් පසු නැවත උපතක් නොමැති හෙයින් ජාති, ජරා, ව්‍යාධි, මරණ යනාදී කිසිදු සසර දුකකට පත්නොවෙයි. පරිනිර්වාණය තෙක් ජීවත්වන කාල සීමාව තුළ ද කිසිදු මානසික වෛතසික දුකකට පත් නොවේ. තණ්හාව ඇතුළු සියලු කෙලෙස් සම්පූර්ණයෙන් ම නසා ඇති බැවිනි.

ඉහත දැක්වූ ක්ලේශ පරිනිර්වාණය සෝපාදිසේස පරිනිබ්බාණ ධාතු ලෙස ද ස්කන්ධ පරිනිර්වාණය අනුපාදිසේස පරිනිබ්බාණ ධාතු ලෙස ද හැඳින් වේ. සත්ත්වයා හවයෙන් හවයට ගෙන යන රූප වේදනා, සඤ්ඤා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ යන ස්කන්ධ පස ක්‍රියාත්මකව තිබිය දී හෙවත් ජීවත්ව සිටිය දී තෘෂ්ණාව ආදී ක්ලේශ ධර්ම පමණක්

ක්ෂයවීම සෝපාදිසේස පරිනිර්වාණය යි. පරිනිර්වාණය තුළින් පංචස්කන්ධය සර්වාකාරයෙන් ම විනාශවී යාම හෙවත් පිරිනිවන්පෑම අනුපාදිසේස පරිනිබ්බාණ ධාතුව යි. උපතින් තිස්පස්වන වියේ දී අප බුදුරජාණන් වහන්සේ සෝපාදිසේස පරිනිබ්බාණ ධාතුවට පත් වූ හ. අනුපාදිසේස පරිනිබ්බාණ ධාතුවට උන්වහන්සේ පත්වූයේ අසුවැනි වියෙහි දී ය.

දුක්ඛ නිරෝධය හෙවත් නිවන සැපතක් වන්නේ කෙසේ දැයි අප අනුමාන වශයෙන් හෝ තේරුම් ගැනීම මෙහි දී ඉතා වැදගත් වේ. දුක් සිරගෙයක් හා සමානය. තෘෂ්ණාවෙන් බැඳුණු සත්ත්වයා දුක් නමැති සිරගෙයි නොයෙක් ආකාරයේ දුක් පීඩාවලට ගොදුරුවෙයි. එම තෘෂ්ණාව යම් තැනක නොමැති නම් එතැන දුක් නැමැති සිරගෙයක් නොමැත. එය පරම සැපතකි. අප සමාජය තුළ ජීවත්වීමේ දී යම් යම් කරුණු මුල්කරගෙන අධික ලෙස කේන්ද්‍රීයට පත්වන අවස්ථා තිබේ. එවිට පිටස්තරව අප දෙස බලන කෙනෙකුට අපගේ මුහුණ අතපය යනාදී ශරීරාංගවල පවා යම් වෙනසක් දැකිය හැකිය. ඒ කෝපය නිසා සිදුවූ නොසන්සුන්කම නිසා ය. මෙම කෝපය තාවකාලික වුව ද එය තුරන් වී ගිය පසු අප සිතට කෙතරම් සුවයක් හා සැනසිල්ලක් ලැබේ ද යන්න සිතා බැලිය යුතු ය.

අප අල්පේච්ඡ ජීවිතයක් ගත කිරීමට හුරු වී තිබේ නම් එමගින් බහුභාණ්ඩික ජීවිතයකට වඩා සිතෙහි සැනසිල්ලෙන් ජීවත්විය හැකිය. මිල මුදල්, ඉඩකඩම්, යානවාහන, ගෙවල් දොරවල්, ආහාරපාන යනාදිය පිළිබඳ අද ඇතැමුන්ට ඇත්තේ අසීමිත ආශාවකි. මෙකී ලෝකික දේ රැස්කිරීමටත් ඒවායෙහි ප්‍රයෝජන භුක්තිවිඳීමටත් ඔවුහු වැඩිකාලයක් ගත කරති. කිසිදු විවේකයක් මානසික නිදහසක් නොමැතිව ලෝකික දේ පසුපස ම හඹා යන ඇතැමුන්ගේ ජීවිත තුළ කිසිදු අල්පේච්ඡ ස්වභාවයක් දැකිය නො හැකි ය. අල්පේච්ඡ වන විට පුද්ගලයා සතු සම්පත්තින් වුවද නිකරුනේ නාස්තියට නොයයි. එසේම ඔහු වසන සමාජ පරිසරයේ ඇති ස්වාභාවික වස්තූන් ද විනාශයට නොයයි. ඒ අනුව අඩු කැමැත්ත පුද්ගල දියුණුවට බෙහෙවින් ම හිතකරය.

අධික බලාපොරොත්තු තබාගෙන හා ආශාවන්ගේ වහලෙකු බවට පත්ව ජීවත්වීම අල්පේච්ඡ දිවිපෙවතක් ගොඩනගා ගැනීමට බලවත් බාධාවකි. ආශාව අඩුකරගෙන ජීවත්වූ තරමට ම අපි කෙමෙන් කෙමෙන් නිවනට ළංවෙමු. ආශාවන් පොදිබැඳගෙන ජීවත්වීම නිවන්මග අවහිරකොට සසර ගමන ද දීර්ඝ කරවීමට හේතුවන්නකි. එබැවින් අල්පේච්ඡ ජීවිතයක් පවත්වාගෙන යාම කෙරෙහි අප හුරුපුරුදු විය යුතු ය.